

Domov Václav Malich, *25.3.1919 Kněhyninky

Četl jsem ve Zpravodaji již několik článku od kamarádky z Kněhyninek Jiřiny Suché-Zárecké. Po přečtení článku Kytíčka fialek jsem si vzpomněl, že když jsem byl u Dukly raněn a J. Foitík mě přivedl na naši ošetrovnu, oslovila mě jako první člověk právě ona slovy: „Vašíku, co tě to zasáhlo, neboj se, všechno bude v pořádku“ a pohladila mě po tváři. Dodnes to pohlazení cítím a věřím tomu, že i ono pomáhá léčit a uzdravovat. Když mi lékaři vyjmuli střepiny, byl jsem převezen do sovětské nemocnice ve Lvově. I tam se mi dostalo veškeré péče a doktorka, která se jmenovala Marie Anna Parchymovna, mi také říkala: „Vjačeslav, ty budeš zdorov, ty budeš žít“ a osud mi to opravdu dopřál, abych žil. Bojovníci starého Říma říkali: „O quam dulce et decorum est pro patria mori.“ „O, jak příjemné a sladké je umřít pro vlast.“ A vy všichni, svobodné dívky, provdané ženy, mladí hoši, kteří jste si „přilhávali“ roky, aby vás přijali do naší jednotky, i vy, někteří veteráni, kteří jste bojovali už u Zborova, jste byli ochotni za svobodu svého národa položit i svůj život. Přitom mnozí z vás mohli v klidu počkat, až bude po válce... A hodně bylo těch, kteří si potichu a naposledy mohli jen zašeptat, protože už neměli více sil — umírám za vlast. Naše uznání patří i ženám, které byly po našem boku, neboť jejich přítomnost nám dodávala sil a zmírňovala i bolest ze zranění. Zákony přírody jsou neúprosné, je nás čím dále tím méně. Ale věřím, že v historii našeho národa bude pamatováno na to, že ve druhé světové válce i volyňští Češi bojovali po boku spojenců proti nepříteli. Přál bych si, aby naše poměrně malá, ale zato tak krásná země už nikdy nepotřebovala zahraniční odboj. Aby tady byl navždy náš domov, po němž jsme my všichni volyňští Češi tolik toužili.

Občasník Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel Zpravodaj číslo 7/1995.